

Sygn. akt: I C 94/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Elwira Stopińska

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2018 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)F. (...) - S. (...) 1 z siedzibą w W.

przeciwko A. G.

o zapłatę

1.Zasądza od pozwanej A. G. na rzecz powoda (...) F. (...) - S. (...) 1 z siedzibą w W. kwotę 1.260,10 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt złotych 10/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10.10.2017r do dnia zapłaty.

2.Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

3.Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 94/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) F. (...) S. (...)(...)z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej A. G. kwoty 1.352,93 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Roszczenie swoje wywiódł z faktu, iż jest następcą prawnym pierwotnego wierzyciela – (...) S.A. z siedzibą w W., z którym to wierzycielem pozwana zawarła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Argumentował przy tym, iż żądana kwota stanowi zadłużenie pozwanej wynikające z przedmiotowej umowy.

Nakazem zapłaty z dnia 14.11.2017 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 1527/17 tut. Sąd uwzględnił powództwo w całości (k. 62). Na skutek wniesionego przez pozwaną sprzeciwu sprawę rozpoznano w trybie zwykłym.

Pozwana A. G. w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty nie kwestionowała swojej odpowiedzialności z tytułu zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, ani tego, że nie wywiązała się z warunków w niej określonych, nie zgodziła się jednak z dochodzonym roszczeniem, zgłaszając zarzut przedawnienia. Jednocześnie wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, wskazując, że jej sytuacja uniemożliwia ponoszenie kosztów.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana A. G. zawarła w dniu 21.05.2014 r. z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Na mocy przedmiotowej umowy operator zobowiązał się do świadczenia określonych usług telekomunikacyjnych, zaś pozwana do uiszczania należności wynikających z faktur przez okres obowiązywania umowy – tj. 24 miesiące.

(dowód: umowa (...).05.2014 r.- k. 85-89)

Pozwana otrzymywała faktury, zgodnie z którymi była zobowiązana do uiszczenia następujących kwot:

- 25,00 zł z na mocy faktury VAT nr (...) z dnia 13.08.2014 r. z datą płatności 27.08.2014 r.
- 49,90 zł na mocy faktury VAT nr (...) z dnia 15.09.2014 r. z datą płatności 29.09.2014 r.
- 39,90 zł na mocy faktury VAT nr (...) z dnia 14.10.2014 r. z datą płatności 28.10.2014 r.
- 39,90 zł na mocy faktury VAT nr (...) z dnia 13.11.2014 r. z datą płatności 27.11.2014 r.
- 783,65 zł na mocy noty obciążeniowej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 11.12.2014 r. z datą płatności 25.12.2014 r.
- 199,00 zł na mocy noty obciążeniowej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 27.04.2016 r. z datą płatności 11.05.2016 r.

(dowód: faktury i noty obciążeniowe- k. 93-109)

Powyższych należności pozwana nie uiszczała. Na dzień przed wytoczeniem powództwa odsetki ustawowe za opóźnienie od tych należności wynosiły łącznie 215,58 zł.

(okoliczności bezsporne)

Na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 2.12.2016 r. (...) S.A. z siedzibą w W. sprzedał powodowi (...) F. (...) z siedzibą w W. wierzytelność przysługującą mu w stosunku do pozwanej A. G., wynikającą z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i w/w dokumentów księgowych.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności- k. 17-22, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy- k. 41)

(...) S.A. w W. poinformował pozwaną o zmianie wierzyciela. Powód w dniu 11.01.2017 r. sporządził wezwanie do zapłaty z zastrzeżeniem skierowania sprawy do sądu wobec pozwanej. Pozwana nie uiszczała należności, wynikającej z wezwania.

(**dowód** : zawiadomienie o zmianie wierzyciela- k. 42, wezwanie do zapłaty- k. 43)

Sąd zważył, co następuje:

Bezsporny był wyżej nakreślony stan faktyczny przedmiotowej sprawy, który Sąd ustalił na podstawie dokumentów zaoferowanych przez stronę powodową na okoliczność istnienia i wysokości zobowiązania oraz przejścia wierzytelności na powoda – przede wszystkim nie zakwestionowała tego żadna ze stron. Mając zatem na względzie, że również w ocenie Sądu brak było wątpliwości co do prawdziwości i wiarygodności owych dokumentów Sąd uznał je za ostateczną rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sporna w sprawie okazała się zasada odpowiedzialności pozwanej wobec powoda, a w konsekwencji ewentualna wysokość dochodzonego roszczenia. O ile bowiem pozwana nie kwestionowała okoliczności zawarcia umowy o

świadczenie usług telekomunikacyjnych, ani nawet wysokości dochodzonego roszczenia, to jednak w jej ocenie powodowi nie przysługuje dochodzone roszczenie, a to wobec jego przedawnienia.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu. Odnosi się on zarówno do powoda, jak i pozwanego.

W przedmiotowej sprawie nie ulegało wątpliwości, iż strony łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która została uregulowana w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne. Powód zgodnie z art. 6 k.c. wykazał dochodzone pozwem roszczenie co do zasady, przedkładając dowody świadczące o istnieniu zadłużenia po stronie pozwanej. Pozwana nie złożyła zaś skutecznie wniosków dowodowych mających świadczyć o niezasadności żądania powoda, względnie wskazujących na zaspokojenie tegoż.

W ocenie Sądu podniesiony natomiast przez pozwaną zarzut przedawnienia okazał się zasadny jedynie do części zgłoszonego roszczenia. Skoro powód dochodził należności za usługi telekomunikacyjne, które świadczone były pozwanej na podstawie umowy z dnia 21.05.2014 r., a więc już po wejściu w życie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne, to w przedmiotowej sprawie zastosowanie będzie miał 3-letni termin przedawnienia roszczeń wskazany w art. 118 k.c. (uchwała SN z 7.05.2009 r., III CZP 20/09).

Rozstrzygając w kontekście powyższych rozważań kwestię sporną jaką jest zasadność podnoszonego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia Sąd dostrzegł, że pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 5.10.2017 r., a zatem roszczenie z faktury (...) w kwocie 25,00 zł, której termin płatności minął w dniu 27.08.2014 r., a stało się wymagalne w dniu 28.08.2014 r. - przedawniło się w terminie 3 lat tj. z dniem 28.08.2017 r. Podobnie roszczenie z faktury (...), której termin płatności upłynął w dniu 29.09.2014 r. - roszczenie stało się wymagalne w dniu 30.09.2014 r. a więc po upływie 30.09.2017 r., wierzytelność uległa zatem przedawnieniu. Wobec powyższego za przedawnione Sąd uznał również odsetki naliczane z tytułu opóźnienia w zapłacie powyższych faktur, ponieważ przedawniają się one najpóźniej z chwilą przedawnienia należności głównej (uchwała 7 sędziów SN z 26.01.2005 r., III CZP 42/04).

Za uzasadnione i nieprzedawnione Sąd uznał roszczenia powoda w zakresie zapłaty należności z tytułu pozostałych dokumentów księgowych, tj. z faktury (...) na kwotę 39,90 zł z datą wymagalności 29.10.2014 r., (...) na kwotę 39,90 zł z datą wymagalności 28.11.2014 r., z noty obciążeniowej (...) na kwotę 783,65 zł z datą wymagalności 26.12.2014 r. oraz z noty obciążeniowej (...) na kwotę 199,00 zł z datą wymagalności 12.05.2016 r. Roszczenie o zapłatę należności wynikających z tych faktur przedawniłoby się odpowiednio z dniem 29.10.2017 r., 28.11.2017 r., 26.12.2017 r. oraz 12.05.2019 r. Łącznie należności ujęte we wskazanych wyżej dokumentach opiewały na kwotę 1.062,45 zł. Za uprawnione Sąd uznał również roszczenie powoda o odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia w zapłacie powyższych faktur, które zostały skapitalizowane do dnia 4.10.2017 r. Nie uległy również przedawnieniu odsetki od w/w kwot od dnia ich wymagalności do dnia poprzedzającego złożenie pozwu, tj. w kwocie 197,65 zł. Wysokość owych odsetek nie była w sprawie kwestionowana, zatem Sąd nie badał prawidłowości wyliczeń dokonanych przez powoda.

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Uwzględniając w kontekście powyższego, że łączna suma niezapłaconych (i nieprzedawnionych) należności z faktur i not obciążeniowych wraz z odsetkami wyniosła kwotę 1.260,10 zł, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku, a to po myśli powołanego wyżej art. 471 k.c. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym artykułem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które

dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zasadnym zatem było o odsetkach orzec zgodnie z żądaniem pozwu, które to Sąd zasądził od zasądzonej kwoty od dnia 10.10.2017 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł jak w pkt II sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwana jest stroną przegrywającą proces w całości, wobec czego należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 317,00 zł, na którą składała się opłata sądowa od pozwu (30 zł), koszty zastępstwa procesowego (270 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Odnosząc się w tym miejscu do żądania pozwanej dotyczącego nieobciążania jej kosztami procesu, Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. W szczególności pozwana w realiach przedmiotowej sprawy nie wykazała, by istniały wyjątkowe okoliczności nakazujące zastosowanie zasad słuszności wynikających z art. 102 k.p.c., zważywszy przy tym na zasadność wystąpienia przez powoda z niniejszym powództwem. Jednocześnie Sąd przy tym wziął pod uwagę, że powództwo zostało oddalone w niewielkim zakresie, co wykluczało, zdaniem Sądu orzeczenie o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt III sentencji.